

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

ט אדר

מסכת בבא מציעא פרק א

בשעת הקנין, ומה שמוסיף לו משנת מעות, והי אבך רביה שרצונו. (א) מבר לו את השדה, ונתן לו מקום דמים, ואמר המוצר לו אימתי שתרצה הבא מעות וטול את שלך, דהיינו שמקנה לו השדה מעתה, ונמצא שהמוכר אוכל הפרות בשכר המקנת מעות, אסור. וגם אם לוקח אוכל פרות אסור, דאם לו ישלם לו ומצא הפקד בטל למפרע, ואם המוכר יחזיר לו מעותיו נמצא שיהיה אצלו ממלוה, והוא אכל רק בשכר המעות שנתן. אבל הלזוה על שדוה, שמושבט, ואמר לו המלכה, אם אי אתה נותן לי המעות מכאן ועד שלש שנים, הרי השדה היא שלי, הרי היא שלו. וכתן שאמר לו קני מעשקו, אם לא אביא מכאן ועד שלש שנים, דלאו שאמר לה היא אלא קנין גמור. וכן אהיה בימים בן זונין עושה על פי חכמים, והפרות שליו מנחים לו של שליש, אם יחזיר לו הלזוה המעות פקדו של שלש שנים, היו הפרות של לזוה, ואם לא יחזיר לו, והי הפרות למלכה. וכן הדין ברישא, אם רוצה לי הפרות ביד שליש. (ד) אין מושיבין חטני למחצית שכר. לא יאמר אדם ללקוני, הא לך סחורה ותמקדו ממעות מיטע ונתן חלקי הרוח, ויקדמו לך עסקא. הרי הוא פלגא מלזוה ופלגא פקדו, דעל החלק שלו יש לו חצי, בין ברוח ובין בהפסד, וברי ובלקחא, ובתכל השני יש לבעל המעות פלגא ברוח ופלגא בהפסד, ונמצא שהוא מטפל בחלק של בעל המעות חוב, בשכר שנותן לו מחצית הסכום בלוקחא. ולא יתן מעות לקח ברוח ופלגא, ובלמכרו למחצית שכר, אלא אם בן נתון לו שכר על מה שמטפל בחלק של בעל המעות כפועל בטל. כמה שאדם רוצה לכהן על מנת שיבטל ממלאכה כפועל בטל, ששעוה, וישקטו בעבודה קלה כזו. ואם יש לו למקבל מלאכה אחרת, שמתעסק בה אפילו בקצת, שנותן לו בשכרו (ד) שיעור דדי סי פניו סיב. אין מושיבין לתרגילין למחצית שכר. ויחלקו ויבטל עליו של שמקבלו מחציה בשכר ומקצהו בהפסד, נמצא שפועל לו בחצי שלו בשכר שמתלו לו חצי בהפסד, והיו שכר המקנת מעות, ואין שמוני עגלים וסחין קטנים, שנותן לו לקבלם למחציה בן ומקצה הפסד, דהיינו שאם יש אותו כמה חן שוין וכמה הוא שוין בעוד שנתים, אסור מיהוש שכר המקנת מעות, אלא אם בן נתון לו שכר עמלו כפועל בטל, ומזונו, מוזן שהוא מוציא על התרגילין ועגלים וסחין לזונו. אבל מקבים עגליו וסחין קטנים למחציה, כלא שומא, שאם ימותו לא ישלם כלום אם יחיו, יחלקו ביניהם, דכיון דאינו מקבל אחרית אין כאן מילין כלל. ומגדליו אותו עד שיהיו משלשין, שיגדלו שלש במה שדרכם לגדול, ושקונו בשלש הדולן, ויחלקו מחציה על מחציה, וחמור, מגדל עד שתהא טוענת, ואז מתחלקין ביניהן. דקר היה מנתנים לקבלם קודם חילוקא, וכל זה הוא בדרך שאינו עובר, שאז מחציה על מחציה אסור. (ה) שמוני פרז וחמור, שראוין ממלאכה, וכל דבר שהוא עושה ואוכל למחציה בלודות הבהבה, כפי שכר מלאכתו למקבל, יש לו יותר ממחציה רוח. מקום שנשאו למקוח את הלודות ויש בהניע שעת חולקה, כדקמי שלשין יום ובגסה חמשים יום, חולקין. מקום שנתנו לגדל, יגדלו, דהיינו כסחין, שאינו חיב אם מתו. וכן שמוען בן ממילא אומר, שמוני עגל עם אמו וסחן עם אמו, ואין צריך לתן שכר עמלו לעגל אלא לאם, ומפריע על שדהו, אם הדרך לקבלה

ג מבר לו את השדה, ונתן לו מקצת דמים, ואמר לו אימתי שתרצה הבא מעות וטל את שלך, אסור. הלזוה על שדהו, ואמר לו אם אי אתה נותן לי מכאן ועד שלש שנים הרי היא שלי, הרי היא שלו. וכך היה ביתוס בן זונין עושה על פי חכמים: ד אין מושיבין חטני למחצית שכר, ונתן לו שכר לקח ברוח ופלגא, ובלמכרו למחצית שכר, ונתן לו שכר עמלו. אין מושיבין תרגולין למחציה, ואין שמוני עגליו וסחין למחציה, אלא אם בן נתון לו שכר עמלו ומזונו. אבל מקבליו עגליו וסחין למחציה, והמקדלו אותן עד שיהיו משלשין. והמור, עד שתהא טוענת: ה שמוני פרז וחמור וכל דבר שהוא עושה ואוכל למחציה. מקום שנתנו לחלק את הלודות מיד, חולקין, ומקום שנתנו לגדל, יגדלו. וכן שמוען בן ממילא אומר, שמוני עגל עם אמו וסחן עם אמו. ומפריע על שדהו, ואינו חושש מעול רבית: ו אין מקבליו צאן ברזל מישיראל, מפני שהוא רבית. אבל מקבליו צאן ברזל מן הנקרים, ולוין מהן ומלוין אותן ברבית, וכן בגר תושב. מלזוה ישראל מעותיו של נכרי מדעת הנכרי, אבל לא מדעת ישראל: ז אין פוסקין על הפרות עד שיצא השער. ויחלק השער, פוסקין, ואף על פי שאין לזוה יש לזוה. היתה אותה לקחא לקוריים, פוסק עמו על הגדוש, ועל העבט של עגבים, ועל המעטק של זיתים, ועל הביצים של יוצר, ועל הסידי מששקעו כבבשן. ופוסק עמו על הזבל כל ימות השנה. רבי יוסי אומר, אין פוסקין על הזבל אלא אם בן היתה לו זבל באשפה. וחכמים מתיירין. ופוסק עמו כשער הגבוה. רבי יהודה אומר, אף על פי שלא פסק עמו כשער הגבוה, יכול לומר תן לי כזה, או תן לי מעותי:

המתנת מעותיו. יצא השער, פוסקין, ואף על פי שאין לו פרות לזוה שקבל המעות, יש לזוה, לאחר, שהרי יכול לקנות בכל מקום שירצה. היה המוכר הוא כותש לקוריים, שיש לו מדיש ורזין לא יצא השער, פוסק עמו על הגדוש, כיון שיש לו עתה תבואה שמוכר לו, אף על פי שלא נמקרה למכורו מטר לפסק עמו באיזה שער שירצה, דמעשבו הוא קמי לו, דבשאינו לו הרי אבך רבית דרובן, וכישיש לו לא גזרו. ועל הנכרס, שלש דול, של עגבים שזכרים בו לפני זרמתי, והם מתחילים להוציא ימים יפה, פוסק עמו ליתן לו יין געיש לו עגבים פעבטי, ועל המעטק של זיתים, כלי ששומין בה הזיתים קרוי מיטקן, פוסק עמו, כיון שהנכרס שם הזיתים, ועל הביצים של יוצר קדרות, ששועה בצימם מן הטיט ואחר כך עושה מהן קדרות, כיון שעושה את הביצים מטר לפסוק עמו, ועל הסידי פוסק עמו מששקעו כבבשן, וחכמים מתיירין. והאבנים כבבשן, כדי לשרוף ולעשות הסידי. ופוסק עמו על הזבל, כל ימות השנה, ואף על פי שאין לו, מפני שהוא מצוי תמיד (המש"ס). רבי יוסי אומר, אין פוסקין על הזבל אלא אם בן היתה לו זבל באשפה. וחכמים מתיירין. וקניא בימות החמה, שהוא מצוי הרבה, אבל בימות הגשמים לא, ודלא פתנא קמא, שמתיר בכל ימות השנה, ופוסק עמו שאם יפחות השער ממה שהוא עמלו, וכן על הזבל הגבוה. דהיינו שער הזול, שנותנים פרות הרבה בדמים מעטין. ואם יתקשר יתן לו השער הזול רבי יהודה אומר, אף על פי שלא פסק עמו שיתן לו כשער הגבוה, יכול לומר לו, תן לי כזה, או תן לי מעותי, דהיינו: אם יזיל אחר זמן יכול לחזור בו, שהרי לא משר, ואפילו מי שפרע

המתנת מעותיו. יצא השער, פוסקין, ואף על פי שאין לו פרות לזוה שקבל המעות, יש לזוה, לאחר, שהרי יכול לקנות בכל מקום שירצה. היה המוכר הוא כותש לקוריים, שיש לו מדיש ורזין לא יצא השער, פוסק עמו על הגדוש, כיון שיש לו עתה תבואה שמוכר לו, אף על פי שלא נמקרה למכורו מטר לפסק עמו באיזה שער שירצה, דמעשבו הוא קמי לו, דבשאינו לו הרי אבך רבית דרובן, וכישיש לו לא גזרו. ועל הנכרס, שלש דול, של עגבים שזכרים בו לפני זרמתי, והם מתחילים להוציא ימים יפה, פוסק עמו ליתן לו יין געיש לו עגבים פעבטי, ועל המעטק של זיתים, כלי ששומין בה הזיתים קרוי מיטקן, פוסק עמו, כיון שהנכרס שם הזיתים, ועל הביצים של יוצר קדרות, ששועה בצימם מן הטיט ואחר כך עושה מהן קדרות, כיון שעושה את הביצים מטר לפסוק עמו, ועל הסידי פוסק עמו מששקעו כבבשן, וחכמים מתיירין. והאבנים כבבשן, כדי לשרוף ולעשות הסידי. ופוסק עמו על הזבל, כל ימות השנה, ואף על פי שאין לו, מפני שהוא מצוי תמיד (המש"ס). רבי יוסי אומר, אין פוסקין על הזבל אלא אם בן היתה לו זבל באשפה. וחכמים מתיירין. וקניא בימות החמה, שהוא מצוי הרבה, אבל בימות הגשמים לא, ודלא פתנא קמא, שמתיר בכל ימות השנה, ופוסק עמו שאם יפחות השער ממה שהוא עמלו, וכן על הזבל הגבוה. דהיינו שער הזול, שנותנים פרות הרבה בדמים מעטין. ואם יתקשר יתן לו השער הזול רבי יהודה אומר, אף על פי שלא פסק עמו שיתן לו כשער הגבוה, יכול לומר לו, תן לי כזה, או תן לי מעותי, דהיינו: אם יזיל אחר זמן יכול לחזור בו, שהרי לא משר, ואפילו מי שפרע

המתנת מעותיו. יצא השער, פוסקין, ואף על פי שאין לו פרות לזוה שקבל המעות, יש לזוה, לאחר, שהרי יכול לקנות בכל מקום שירצה. היה המוכר הוא כותש לקוריים, שיש לו מדיש ורזין לא יצא השער, פוסק עמו על הגדוש, כיון שיש לו עתה תבואה שמוכר לו, אף על פי שלא נמקרה למכורו מטר לפסק עמו באיזה שער שירצה, דמעשבו הוא קמי לו, דבשאינו לו הרי אבך רבית דרובן, וכישיש לו לא גזרו. ועל הנכרס, שלש דול, של עגבים שזכרים בו לפני זרמתי, והם מתחילים להוציא ימים יפה, פוסק עמו ליתן לו יין געיש לו עגבים פעבטי, ועל המעטק של זיתים, כלי ששומין בה הזיתים קרוי מיטקן, פוסק עמו, כיון שהנכרס שם הזיתים, ועל הביצים של יוצר קדרות, ששועה בצימם מן הטיט ואחר כך עושה מהן קדרות, כיון שעושה את הביצים מטר לפסוק עמו, ועל הסידי פוסק עמו מששקעו כבבשן, וחכמים מתיירין. והאבנים כבבשן, כדי לשרוף ולעשות הסידי. ופוסק עמו על הזבל, כל ימות השנה, ואף על פי שאין לו, מפני שהוא מצוי תמיד (המש"ס). רבי יוסי אומר, אין פוסקין על הזבל אלא אם בן היתה לו זבל באשפה. וחכמים מתיירין. וקניא בימות החמה, שהוא מצוי הרבה, אבל בימות הגשמים לא, ודלא פתנא קמא, שמתיר בכל ימות השנה, ופוסק עמו שאם יפחות השער ממה שהוא עמלו, וכן על הזבל הגבוה. דהיינו שער הזול, שנותנים פרות הרבה בדמים מעטין. ואם יתקשר יתן לו השער הזול רבי יהודה אומר, אף על פי שלא פסק עמו שיתן לו כשער הגבוה, יכול לומר לו, תן לי כזה, או תן לי מעותי, דהיינו: אם יזיל אחר זמן יכול לחזור בו, שהרי לא משר, ואפילו מי שפרע

המתנת מעותיו. יצא השער, פוסקין, ואף על פי שאין לו פרות לזוה שקבל המעות, יש לזוה, לאחר, שהרי יכול לקנות בכל מקום שירצה. היה המוכר הוא כותש לקוריים, שיש לו מדיש ורזין לא יצא השער, פוסק עמו על הגדוש, כיון שיש לו עתה תבואה שמוכר לו, אף על פי שלא נמקרה למכורו מטר לפסק עמו באיזה שער שירצה, דמעשבו הוא קמי לו, דבשאינו לו הרי אבך רבית דרובן, וכישיש לו לא גזרו. ועל הנכרס, שלש דול, של עגבים שזכרים בו לפני זרמתי, והם מתחילים להוציא ימים יפה, פוסק עמו ליתן לו יין געיש לו עגבים פעבטי, ועל המעטק של זיתים, כלי ששומין בה הזיתים קרוי מיטקן, פוסק עמו, כיון שהנכרס שם הזיתים, ועל הביצים של יוצר קדרות, ששועה בצימם מן הטיט ואחר כך עושה מהן קדרות, כיון שעושה את הביצים מטר לפסוק עמו, ועל הסידי פוסק עמו מששקעו כבבשן, וחכמים מתיירין. והאבנים כבבשן, כדי לשרוף ולעשות הסידי. ופוסק עמו על הזבל, כל ימות השנה, ואף על פי שאין לו, מפני שהוא מצוי תמיד (המש"ס). רבי יוסי אומר, אין פוסקין על הזבל אלא אם בן היתה לו זבל באשפה. וחכמים מתיירין. וקניא בימות החמה, שהוא מצוי הרבה, אבל בימות הגשמים לא, ודלא פתנא קמא, שמתיר בכל ימות השנה, ופוסק עמו שאם יפחות השער ממה שהוא עמלו, וכן על הזבל הגבוה. דהיינו שער הזול, שנותנים פרות הרבה בדמים מעטין. ואם יתקשר יתן לו השער הזול רבי יהודה אומר, אף על פי שלא פסק עמו שיתן לו כשער הגבוה, יכול לומר לו, תן לי כזה, או תן לי מעותי, דהיינו: אם יזיל אחר זמן יכול לחזור בו, שהרי לא משר, ואפילו מי שפרע

משניות מבווארות

מסכת בבא מציעא פרק א

ט אדר

פלוני ממקום פלוני, שיועד שהמלכה רוצה בו, ואסור רק בלא הלזאה לא היה אומר לו. (א) ואלו עוברין בלא תעשה דרבית, דקאמריש ללזוה, המלכה, ומתו, והעבר, והעדים, וחכמים אומרים אף הסופר, וכותב השטר עוברים ומשום (ויקרא כו, לו) "כסף לא תתן לו בנשך", ומשום "אל תקח מאתו נשך ויתר ממנו שלוחא אלא אם (שם), ומשום (שמות כב, כד) "לא תהיה לו כנשה", כשאין לו לשלם, ומשום (שם) וילא תשימונו עליו נשך", ומשום (ויקרא יז, יד) "ולפני עור לא תתן מכשל, ויראת מאלקי, אני ה'", שבורם ויראתי עבדך עבדך, מלזוה עבר בכלו, דגם על לפני עור עובר, שגורם עבדו לעבור על אשתו, לזה תעבר ממשו לא תשיך, שחייב לשון תשיך לאחרים, לא תגרום שאחרים יקחו רבית ממך, ומשום (דברים כג, א) ולא יחזיקו עליך, ולפני עור לא תתן מכשל, והעבר והעדים עוברין משום לא תשימונו עליו נשך, והסופר עבר משום לא תשימונו וכתבו תוס', והלפעמים עוברין העדים גם אלפני עור, כשלא היה מלזוה לו בלא עבד ועדים.

לכא, כיון שלא נתן מעות על מנת לקבל עקשו, אלא לאחר זמן, ובהוה הזמן שנפתה השער, דחסום אגשים תוניתם על דעת שער הזול. אריס נקרא המקבל שדה לגבוה, ונתנו לבעל השדה מחצה מהפרות או שליש או רביע, אסור מדרבנן ללוות סאה על משלם לו יותר ממנו שלוחא, אלא אם כן שצא דמים בקמה שהו שוין בשעת הלזאה, ואם יתקבר בקמה (ה) חסמים (שם) שער יוד סי סחור סייע א"א. מלזוה אדם את אריסו חטין בחטין לזוה, לזווע בשרה, אבל לא לטול, ואין בו משום הלזאה סאה כקאה, מפני שהיה הוא כאלו משכיר לו שדה עם זרע על מנת שיבא פרות ממזא אריסין כשער התבואה ושלוחא עליו. ולמה הוצרך התבואה להשמיענו דין זה, מפני שהיה רבן ממילא ממיר על עצמו כשהיה מלזוה את אריסו חטין בחטין לזוה, היה נוהג בשר וזהוהו אחר כך, או בול והתקוה, היה נוטל כמה שחול, דהיינו אם הוטל היה נתון לו כשער שנתן, ואם הוקרו היה נוטל ממנו כשער שהיה בשעת הלזאה, ולא מפני שהלכה כן, אלא שדצה להחמינו על עצמו. אבל להלכה לא אריס לקוח סאה בקאה. (ט) לא יאמר אדם לחבירו, הלוינו בן חטין ואני אתן לך לגון, שמוא יתקור. אבל אם יש לו ללזוה תבואה, אומר לו, הלוינו עד שיבוא בני, או עד שאמצא מפתח, ואפילו בני, או עד שאמצא מפתח, ואפילו אין לו אלא סאה אחת, לזה עליה כמה מרוין, דעל כל סאה אנה אומרים, וכן לזה במיקום אף שיש לו, שהרי הקאה שנתן לו בבית אינו צריך לתנה למלזוה, וביד הלזוה למקרה, והלזוה אסור. בהלכות סאה כקאה, אפילו ששש לו, וכן היה הלל אומר, לא תלזוה אשה כפר לחברתה עד שתעששו דמים, שמוא יקורו חטים, ונמצאו באות לידי רבית. וכן מתיירין בכפר, אפילו שששין לו כיון שהוא דבר מיטע, ולא קפדי אשתי.

לכא, כיון שלא נתן מעות על מנת לקבל עקשו, אלא לאחר זמן, ובהוה הזמן שנפתה השער, דחסום אגשים תוניתם על דעת שער הזול. אריס נקרא המקבל שדה לגבוה, ונתנו לבעל השדה מחצה מהפרות או שליש או רביע, אסור מדרבנן ללוות סאה על משלם לו יותר ממנו שלוחא, אלא אם כן שצא דמים בקמה שהו שוין בשעת הלזאה, ואם יתקבר בקמה (ה) חסמים (שם) שער יוד סי סחור סייע א"א. מלזוה אדם את אריסו חטין בחטין לזוה, לזווע בשרה, אבל לא לטול, ואין בו משום הלזאה סאה כקאה, מפני שהיה הוא כאלו משכיר לו שדה עם זרע על מנת שיבא פרות ממזא אריסין כשער התבואה ושלוחא עליו. ולמה הוצרך התבואה להשמיענו דין זה, מפני שהיה רבן ממילא ממיר על עצמו כשהיה מלזוה את אריסו חטין בחטין לזוה, היה נוהג בשר וזהוהו אחר כך, או בול והתקוה, היה נוטל כמה שחול, דהיינו אם הוטל היה נתון לו כשער שנתן, ואם הוקרו היה נוטל ממנו כשער שהיה בשעת הלזאה, ולא מפני שהלכה כן, אלא שדצה להחמינו על עצמו. אבל להלכה לא אריס לקוח סאה בקאה. (ט) לא יאמר אדם לחבירו, הלוינו בן חטין ואני אתן לך לגון, שמוא יתקור. אבל אם יש לו ללזוה תבואה, אומר לו, הלוינו עד שיבוא בני, או עד שאמצא מפתח, ואפילו בני, או עד שאמצא מפתח, ואפילו אין לו אלא סאה אחת, לזה עליה כמה מרוין, דעל כל סאה אנה אומרים, וכן לזה במיקום אף שיש לו, שהרי הקאה שנתן לו בבית אינו צריך לתנה למלזוה, וביד הלזוה למקרה, והלזוה אסור. בהלכות סאה כקאה, אפילו ששש לו, וכן היה הלל אומר, לא תלזוה אשה כפר לחברתה עד שתעששו דמים, שמוא יקורו חטים, ונמצאו באות לידי רבית. וכן מתיירין בכפר, אפילו שששין לו כיון שהוא דבר מיטע, ולא קפדי אשתי.

והוא נקרא בכר שאינו אבוד, אבל שכר את המסור את האמניו, והטעו זה את זה, ששלש שדך דברים להיות להם קרויות, ורע"ב בחר הפקר בשני רישיו, דהיינו בעל קרוה, להביא פרוקיו, עצים משפון לעשות ממנו חפץ, ותחלים לגנו ללכה או לקונו למת, והמשרה הוא זמן החפסו או לית המות, ופועלים להעלות פשתנו מן המשרה, מים ששורין בהן פשתן, שאם ניחל לפשתן כמי המשרה יקבץ הפשתן, וכל דבר שאבד, אם לא יעשו אותו עתה, חוזרין בהפועלים, מקום שאין שם אדם, שאינו מוצא פועלים לשכור, אפילו עדין לא התחילו שוכר עליהו, עד כדי שזכו דהיינו כפול ממה שהם רצו והם ישלמו היתר, או מטען, שאומר להן שייסוף להן, ואין חוב להוסיף להן. קבלו נקרא, שמקבל עליו לעבוד עבדו מקימם בסכום מעות, כדי נקרא עובד שלי שעתה או ימים: (א) תשוכר את האמניו חזון בך, אחר שיתחילו בלמלאכה והיני בעבודה בקבלות, דין על התחנותיו, דהיינו אם הקורו פועלים ואינו מוצא מי שיגמרהו בשכר שהיה מניע לאלוה מה שצדו לא יעשה, מעקב משכרם מחלק בשכר עשו על מה שלקחו להוציא לפועלים שיקחו לגמור המלאכה, או הרוזו פועלים ועליו לא יגמרו העבודה פחות, ישום להם מה שעשו ויתן להם מה שפסק, אם עשו חצי

והוא נקרא בכר שאינו אבוד, אבל שכר את המסור את האמניו, והטעו זה את זה, ששלש שדך דברים להיות להם קרויות, ורע"ב בחר הפקר בשני רישיו, דהיינו בעל קרוה, להביא פרוקיו, עצים משפון לעשות ממנו חפץ, ותחלים לגנו ללכה או לקונו למת, והמשרה הוא זמן החפסו או לית המות, ופועלים להעלות פשתנו מן המשרה, מים ששורין בהן פשתן, שאם ניחל לפשתן כמי המשרה יקבץ הפשתן, וכל דבר שאבד, אם לא יעשו אותו עתה, חוזרין בהפועלים, מקום שאין שם אדם, שאינו מוצא פועלים לשכור, אפילו עדין לא התחילו שוכר עליהו, עד כדי שזכו דהיינו כפול ממה שהם רצו והם ישלמו היתר, או מטען, שאומר להן שייסוף להן, ואין חוב להוסיף להן. קבלו נקרא, שמקבל עליו לעבוד עבדו מקימם בסכום מעות, כדי נקרא עובד שלי שעתה או ימים: (א) תשוכר את האמניו חזון בך, אחר שיתחילו בלמלאכה והיני בעבודה בקבלות, דין על התחנותיו, דהיינו אם הקורו פועלים ואינו מוצא מי שיגמרהו בשכר שהיה מניע לאלוה מה שצדו לא יעשה, מעקב משכרם מחלק בשכר עשו על מה שלקחו להוציא לפועלים שיקחו לגמור המלאכה, או הרוזו פועלים ועליו לא יגמרו העבודה פחות, ישום להם מה שעשו ויתן להם מה שפסק, אם עשו חצי

והוא נקרא בכר שאינו אבוד, אבל שכר את המסור את האמניו, והטעו זה את זה, ששלש שדך דברים להיות להם קרויות, ורע"ב בחר הפקר בשני רישיו, דהיינו בעל קרוה, להביא פרוקיו, עצים משפון לעשות ממנו חפץ, ותחלים לגנו ללכה או לקונו למת, והמשרה הוא זמן החפסו או לית המות, ופועלים להעלות פשתנו מן המשרה, מים ששורין בהן פשתן, שאם ניחל לפשתן כמי המשרה יקבץ הפשתן, וכל דבר שאבד, אם לא יעשו אותו עתה, חוזרין בהפועלים, מקום שאין שם אדם, שאינו מוצא פועלים לשכור, אפילו עדין לא התחילו שוכר עליהו, עד כדי שזכו דהיינו כפול ממה שהם רצו והם ישלמו היתר, או מטען, שאומר להן שייסוף להן, ואין חוב להוסיף להן. קבלו נקרא, שמקבל עליו לעבוד עבדו מקימם בסכום מעות, כדי נקרא עובד שלי שעתה או ימים: (א) תשוכר את האמניו חזון בך, אחר שיתחילו בלמלאכה והיני בעבודה בקבלות, דין על התחנותיו, דהיינו אם הקורו פועלים ואינו מוצא מי שיגמרהו בשכר שהיה מניע לאלוה מה שצדו לא יעשה, מעקב משכרם מחלק בשכר עשו על מה שלקחו להוציא לפועלים שיקחו לגמור המלאכה, או הרוזו פועלים ועליו לא יגמרו העבודה פחות, ישום להם מה שעשו ויתן להם מה שפסק, אם עשו חצי

והוא נקרא בכר שאינו אבוד, אבל שכר את המסור את האמניו, והטעו זה את זה, ששלש שדך דברים להיות להם קרויות, ורע"ב בחר הפקר בשני רישיו, דהיינו בעל קרוה, להביא פרוקיו, עצים משפון לעשות ממנו חפץ, ותחלים לגנו ללכה או לקונו למת, והמשרה הוא זמן החפסו או לית המות, ופועלים להעלות פשתנו מן המשרה, מים ששורין בהן פשתן, שאם ניחל לפשתן כמי המשרה יקבץ הפשתן, וכל דבר שאבד, אם לא יעשו אותו עתה, חוזרין בהפועלים, מקום שאין שם אדם, שאינו מוצא פועלים לשכור, אפילו עדין לא התחילו שוכר עליהו, עד כדי שזכו דהיינו כפול ממה שהם רצו והם ישלמו היתר, או מטען, שאומר להן שייסוף להן, ואין חוב להוסיף להן. קבלו נקרא, שמקבל עליו לעבוד עבדו מקימם בסכום מעות, כדי נקרא עובד שלי שעתה או ימים: (א) תשוכר את האמניו חזון בך, אחר שיתחילו בלמלאכה והיני בעבודה בקבלות, דין על התחנותיו, דהיינו אם הקורו פועלים ואינו מוצא מי שיגמרהו בשכר שהיה מניע לאלוה מה שצדו לא יעשה, מעקב משכרם מחלק בשכר עשו על מה שלקחו להוציא לפועלים שיקחו לגמור המלאכה, או הרוזו פועלים ועליו לא יגמרו העבודה פחות, ישום להם מה שעשו ויתן להם מה שפסק, אם עשו חצי

והוא נקרא בכר שאינו אבוד, אבל שכר את המסור את האמניו, והטעו זה את זה, ששלש שדך דברים להיות להם קרויות, ורע"ב בחר הפקר בשני רישיו, דהיינו בעל קרוה, להביא פרוקיו, עצים משפון לעשות ממנו חפץ, ותחלים לגנו ללכה או לקונו למת, והמשרה הוא זמן החפסו או לית המות, ופועלים להעלות פשתנו מן המשרה, מים ששורין בהן פשתן, שאם ניחל לפשתן כמי המשרה יקבץ הפשתן, וכל דבר שאבד, אם לא יעשו אותו עתה, חוזרין בהפועלים, מקום שאין שם אדם, שאינו מוצא פועלים לשכור, אפילו עדין לא התחילו שוכר עליהו, עד כדי שזכו דהיינו כפול ממה שהם רצו והם ישלמו היתר, או מטען, שאומר להן שייסוף להן, ואין חוב להוסיף להן. קבלו נקרא, שמקבל עליו לעבוד עבדו מקימם בסכום מעות, כדי נקרא עובד שלי שעתה או ימים: (א) תשוכר את האמניו חזון בך, אחר שיתחילו בלמלאכה והיני בעבודה בקבלות, דין על התחנותיו, דהיינו אם הקורו פועלים ואינו מוצא מי שיגמרהו בשכר שהיה מניע לאלוה מה שצדו לא יעשה, מעקב משכרם מחלק בשכר עשו על מה שלקחו להוציא לפועלים שיקחו לגמור המלאכה, או הרוזו פועלים ועליו לא יגמרו העבודה פחות, ישום להם מה שעשו ויתן להם מה שפסק, אם עשו חצי

והוא נקרא בכר שאינו אבוד, אבל שכר את המסור את האמניו, והטעו זה את זה, ששלש שדך דברים להיות להם קרויות, ורע"ב בחר הפקר בשני רישיו, דהיינו בעל קרוה, להביא פרוקיו, עצים משפון לעשות ממנו חפץ, ותחלים לגנו ללכה או לקונו למת, והמשרה הוא זמן החפסו או לית המות, ופועלים להעלות פשתנו מן המשרה, מים ששורין בהן פשתן, שאם ניחל לפשתן כמי המשרה יקבץ הפשתן, וכל דבר שאבד, אם לא יעשו אותו עתה, חוזרין בהפועלים, מקום שאין שם אדם, שאינו מוצא פועלים לשכור, אפילו עדין לא התחילו שוכר עליהו, עד כדי שזכו דהיינו כפול ממה שהם רצו והם ישלמו היתר, או מטען, שאומר להן שייסוף להן, ואין חוב להוסיף להן. קבלו נקרא, שמקבל עליו לעבוד עבדו מקימם בסכום מעות, כדי נקרא עובד שלי שעתה או ימים: (א) תשוכר את האמניו חזון בך, אחר שיתחילו בלמלאכה והיני בעבודה בקבלות, דין על התחנותיו, דהיינו אם הקורו פועלים ואינו מוצא מי שיגמרהו בשכר שהיה מניע לאלוה מה שצדו לא יעשה, מעקב משכרם מחלק בשכר עשו על מה שלקחו להוציא לפועלים שיקחו לגמור המלאכה, או הרוזו פועלים ועליו לא יגמרו העבודה פחות, ישום להם מה שעשו ויתן להם מה שפסק, אם עשו חצי